Λόγος εις την Γ’ Κυριακή των Νηστειών (της Σταυροπροσκυνήσεως) (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Μαρτίου, 2014

(Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 34-38- θ' 1)

Μεγάλη η δύναμη της
αλήθειας! Δεν υπάρχει τίποτα ικανό στον κόσμο που να μπορεί να της αφαιρέσει τη δύναμη αυτή.

Η θεραπευτική δύναμη της
αλήθειας είναι πολύ μεγάλη! Δεν υπάρχει στον κόσμο αρρώστια ή νόσημα που δεν μπορεί
να θεραπευτεί από την αλήθεια.

Οι άρρωστοι που υποφέρουν
κι είναι αδύναμοι, αναζητούν γιατρό για να τους δώσει την ανάλογη θεραπεία.
Κανένας τους δεν ψάχνει για κάποιο γιατρό που θα τους χορηγήσει φάρμακο γλυκό και
γευστικό. Όλοι τους θ’ αναζητήσουν κάποιον που θα τους δώσει φάρμακο αποτελεσματικό,
είτε γλυκό θά ’ναι αυτό είτε πικρό είτε κι εντελώς άγευστο. Όσο πιο πικρό είναι
το φάρμακο που σύστησε ο γιατρός κι όσο πιο περίπλοκη είναι η εξέλιξη της
θεραπείας, τόσο μεγαλύτερη εμπιστοσύνη αποκτά ο γιατρός στα μάτια του αρρώστου.

**Γιατί οι άνθρωποι απορρίπτουν το πικρό φάρμακο μόνο
όταν το προσφέρει το χέρι του Θεού;**
Γιατί αναζητούν μόνο γλυκίσματα από το χέρι του Θεού; Επειδή δεν
αντιλαμβάνονται πόσο σοβαρή είναι η αρρώστια της αμαρτίας τους, επειδή νομίζουν
πως μπορούν να θεραπευτούν μόνο με γλυκίσματα.

Αχ, να μπορούσαν ν’ αναρωτηθούν
οι άνθρωποι γιατί όλα τα φάρμακα για τις σωματικές αρρώστιες είναι τόσο πικρά!
Το Αγιο Πνεύμα θα τους απαντούσε: για να πάρουν μια ιδέα της πίκρας πού ’χουν τα

πνευματικά φάρμακα. Όπως η σωματική αρρώστια δίνει κάποια ιδέα για την πνευματική, έτσι και τα φάρμακα για τις σωματικές αρρώστιες λειτουργούν με τον ίδιο
τρόπο, σε σχέση μ' εκείνα για τις πνευματικές.

Οι πνευματικές αρρώστιες, οι
σοβαρές και τυχαίες, δεν είναι πολύ πιο σοβαρές από τις σωματικές; Πώς τότε τα φάρμακα για τις πνευματικές αυτές αρρώστιες δεν μπορούν να είναι πιο πικρά από τ' αντίστοιχα φάρμακα για τις σωματικές αρρώστιες;

Οι άνθρωποι φροντίζουν
πολύ το σώμα τους. Κι όταν αυτό αρρωσταίνει, δε λυπούνται ούτε προσπάθειες ούτε χρόνο ή χρήμα για ν' αποκαταστήσουν την υγεία του. Σ' αυτήν την περίπτωση κανένας γιατρός δε φαίνεται πολύ ακριβός, καμιά ιαματική πηγή δε βρίσκεται μακριά
και κανένα φάρμακο δε μοιάζει πικρό. Κι αυτό είναι ιδιαίτερα πιο έντονο όταν βεβαιωνόμαστε πως ο σωματικός θάνατος πλησιάζει.

Αχ, και να φρόντιζαν οι
άνθρωποι αυτοί τόσο πολύ για την ψυχική τους υγεία! Αχ, και νά 'ταν τόσο επιμελείς στην αναζήτηση θεραπείας και θεραπευτή για την ψυχή τους!

Είναι δύσκολο κι οδυνηρό να
περπατάς ξυπόλητος ανάμεσα στ' αγκάθια. Όταν όμως ο ξυπόλητος άνθρωπος πεθαίνει
της δίψας κι η πηγή με το νερό είναι μετά τ' αγκάθια, δε θ' αποφασίσει γρήγορα να βαδίσει πάνω σ' αυτά, μ' όλο που τα πόδια του θα πληγωθούν, για να πλησιάσει στο νερό; Ή μήπως θα προτιμήσει να καθήσει πάνω στο χλωρό γρασίδι που είναι πριν
από τ' αγκάθια και να πεθάνει από τη δίψα;

Κάποιοι άνθρωποι που είναι
άρρωστοι από την αμαρτία λένε: «Δεν μπορούμε να πάρουμε τόσο πικρό φάρμακο». Κι
έτσι ο γιατρός που αγαπά το ανθρώπινο γένος, **πήρε πρώτος το φάρμακο**, το πικρότερο φάρμακο, μ' όλο που **ήταν υγιής**. Και τό 'κανε αυτό μόνο **για να δείξει στους αρρώστους πως αυτό δεν**
είναι αδύνατο. Αλήθεια, πόσο πιο δύσκολο είναι στον υγιή άνθρωπο να πάρει και να καταπιεί το φάρμακο που είναι για τους αρρώστους! Εκείνος όμως το πήρε, ώστε οι θνητοί άρρωστοι να οδηγηθούν στην απόφαση να το πάρουν κι αυτοί.

«Δεν μπορούμε να

περπατήσουμε ξυπόλητοι πάνω στ’ αγκάθια, λένε οι άνθρωποι που είναι άρρωστοι από
την αμαρτία, όσο και να διψάμε κι όσο καθαρό και νά ’ναι το νερό από την άλλη μεριά». Κι έτσι ο Κύριος, που αγαπά το ανθρώπινο γένος, βάδισε ο ίδιος
ξυπόλητος πάνω στ’ αγκάθια. Και τώρα καλεί από την άλλη μεριά τους διψασμένους στην
πηγή με το δροσερό νερό. «Είναι δυνατό, μας λέει. Βάδισα μόνος μου πάνω στα πιο αιχμηρά αγκάθια και **πατώντας τα τα**
άμβλυνα, τα μαλάκωσα. Ελάτε, λοιπόν».

«Αν το φάρμακο είναι ο
σταυρός, δεν μπορούμε να το πάρουμε. Κι αν ο σταυρός είναι ο δρόμος, δεν μπορούμε να τον βαδίσουμε». Αυτό λένε όλοι εκείνοι που η αμαρτία τους έκανε άρρωστους.
Κι έτσι ο Κύριος, που αγαπά το ανθρώπινο γένος, σήκωσε πάνω Του το βαρύτερο σταυρό, για να μας δείξει πως **κι αυτό**
είναι δυνατό.

***

Στο σημερινό ευαγγέλιο ο Κύριος, σ’ όλους εκείνους
που επιθυμούν να σωθούν από το θάνατο, προσφέρει το σταυρό, το πιο πικρό
φάρμακο για τη θεραπεία τους.

Είπε ο Κύριος: «*Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω*
εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθήτω μοι» (Μάρκ. η' 34). Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, πρέπει ν’ απαρνηθεί τον παλιό και αμαρτωλό εαυτό του, να πάρει πάνω του το σταυρό των θλίψεων και των δοκιμασιών και τότε ας με ακολουθήσει.

Ο Κύριος **δεν οδηγεί τους ανθρώπους στο σταυρό πριν απ’**
Αυτόν. Τους καλεί να τον ακολουθήσουν, αφού Εκείνος πρώτος κουβάλησε τον σταυρό. Προτού κάνει την κλήση αυτή τους είχε προειδοποιήσει για τα πάθη Του: «*... δει τον υιόν του ανθρώπου πολλά παθείν*
... και αποκτανθήναι, και μετά τρεις ημέρας αναστήναι» (Μάρκ. η' 31). Αυτός
είναι ο λόγος που είπε πως είναι «**η οδός**».
Έγινε ο πρώτος στα πάθη κι ο πρώτος στη δόξα. Ήρθε για ν’ αποδείξει πως όλ’ αυτά που οι άνθρωποι ισχυρίζονται ότι είναι αδύνατα, **είναι δυνατά**. Και τα έκανε δυνατά.

Ο Κύριος δεν πιέζει τους ανθρώπους, δεν τους ασκεί
βία. **Ο Κύριος συνιστά και προσφέρει.** «*Όστις θέλει...*». **Οι άνθρωποι**

έπεσαν στην αρρώστια της αμαρτίας με την ελεύθερη βούλησή τους. Και μόνο με την ελεύθερη βούλησή τους πρέπει να θεραπευτούν από την αμαρτία. Δεν κρύβει το γεγονός πως το φάρμακο είναι πικρό, πολύ πικρό. Εκείνος όμως, με το να πάρει πρώτος το πικρό φάρμακο, **το έκανε πιο εύκολο στους ανθρώπους**. Και πήρε το φάρμακο μ' όλο που ο ίδιος ήταν υγιής, για να μας αποδείξει τη θαυμαστή πράξη Του.

Απαρνησάσθω εαυτόν. Ο πρώτος άνθρωπος, **ο Αδάμ, απαρνήθηκε τον εαυτό του όταν αμάρτησε**, **αλλά απαρνήθηκε τον αληθινό, τον πραγματικό του εαυτό**. Όταν ο Κύριος ζητά από τους ανθρώπους ν' απαρνηθούν τον εαυτό τους, εννοεί **τον ψεύτικο, τον πλανεμένο εαυτό**. Ας το κάνουμε πιο απλό.

Ο Αδάμ απαρνήθηκε την Αλήθεια και προσκολλήθηκε σ' ένα ψέμμα. Τώρα ο Κύριος ζητά από τους απογόνους του Αδάμ **ν' απαρνηθούν το ψέμμα και να προσκολληθούν ξανά στην Αλήθεια**, από την οποία είχαν απομακρυνθεί. Το ν' απαρνηθείς τον εαυτό σου επομένως σημαίνει ν' απαρνηθείς την απατηλή μη-ύπαρξη, που μας έχει επιβληθεί στη θέση της θεόσδοτης ύπαρξής μας. Πρέπει ν' απαρνηθούμε την παγκοσμιότητα που έχει αντικαταστήσει την πνευματικότητά μας, τα πάθη που έχουν αντικαταστήσει τα καλά μας έργα, τον ταπεινό φόβο που έχει σκοτίσει μέσα μας τη θεϊκή υιοθεσία, το γογγυσμό μας εναντίον του Θεού που έχει αφανίσει μέσα μας το πνεύμα της υπακοής σ' Εκείνον. Πρέπει ν' απαρνηθούμε την ειδωλολατρική λατρεία της φύσης και του σώματός μας. Με λίγα λόγια, πρέπει ν' απαρνηθούμε όλα εκείνα που παραπέμπουν στο **«εγώ» μας**, και που στην πραγματικότητα είναι ο πονηρός κι η αμαρτία, η φθορά, η απάτη κι ο θάνατος.

Αχ και να μπορούσαμε ν' απαρνηθούμε τις πονηρές μας συνήθειες που έχουν γίνει μέσα μας δεύτερη φύση. Ν' απαρνηθούμε αυτή τη «δεύτερη φύση», γιατί δεν είναι η δική μας φύση όπως τη δημιούργησε ο Θεός, αλλά μια σωρευμένη και σκληρυμένη φαντασία κι αυταπάτη μέσα μας - ένα υποκριτικό ψέμμα που βαδίζει με τ' όνομά μας, και μεις μαζί του.

Τί σημαίνει ν' αναλάβουμε το σταυρό μας; Σημαίνει την από μέρους μας **ελεύθερη αποδοχή κάθε μέσου θεραπείας που μας προσφέρει η πρόνοια του Θεού**, έστω κι αν είναι πικρό. Σου έτυχαν μεγάλες καταστροφές; Κάνε υπακοή στο θέλημα

του
Θεού, όπως έκανε κι ο Νώε. Χρειάζεται να κάνεις θυσία; Παραδώσου στα χέρια του Θεού
με την ίδια πίστη που είχε ο Αβραάμ όταν πορευόταν για να θυσιάσει το γιο του. Καταστράφηκε η περιουσία σου; Πέθαναν ξαφνικά τα παιδιά σου; Να τα υπομένεις όλα
με καρτερία, με την καρδιά σου προσκολλημένη στο Θεό, όπως έκανε ο Ιώβ. Σ' εγκαταλείπουν οι φίλοι σου και βρίσκεσαι ξαφνικά περικυκλωμένος από εχθρούς; Να τα υπομείνεις όλα **χωρίς γογγυσμό**, όπως
έκαναν κι οι απόστολοι, **με πίστη στο Θεό**
πως η βοήθειά Του είναι άμεση. Καταδικάστηκες να πεθάνεις για το Χριστό; Δόξασε το Θεό που αξιώθηκες τέτοια τιμή, όπως χιλιάδες χριστιανοί μάρτυρες.

Τίποτα δε θα σου ζητηθεί που δεν έχει ξαναγίνει . Εσύ μάλλον θ' ακολουθήσεις το παράδειγμα των
πολλών - αποστόλων, αγίων, ομολογητών και μαρτύρων - που έμειναν πιστοί στο θέλημα του Χριστού. Πρέπει να γνωρίζουμε και κάτι ακόμα όμως, όταν επιζητούμε τη σταύρωσή μας. Πως ο Κύριος **ζητά τη σταύρωση**
του παλαιού ανθρώπου, εκείνου με τις πονηρές συνήθειες, που υπηρετεί την αμαρτία. Με τη σταύρωση αυτή ο παλιός, ο ζωώδης άνθρωπος μέσα μας νεκρώνεται. Κι ο νέος άνθρωπος, που είναι φτιαγμένος κατ' εικόνα Θεού και αθάνατος, αναγεννιέται.
Λέει ο απόστολος: «*Ο παλαιός ημών*
άνθρωπος συνεσταυρώθη... του μηκέτι δουλεύειν ημάς τη αμαρτία» (Ρωμ. στ' 6).

Ο σταυρός είναι βαρύς για τον παλιό, το σαρκικό
άνθρωπο. Είναι βαρύς για τον
άνθρωπο «*συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις*»
(Γαλ. ε' 24). **Για τον πνευματικό άνθρωπο**
όμως δεν είναι βαρύς. Ο σταυρός είναι «*τοις*
μεν απολλυμένοις μωρία... τοις δε σωζομένοις ημίν δύναμις Θεού» (Α' Κορ. α'
18). Εμείς καυχιόμαστε στο σταυρό του Χριστού, στο σταυρό που φέρουμε για χάρη Του. Ο Κύριος δε ζητά ν' αναλάβουμε το δικό Του σταυρό, μα το δικό μας. Ο δικός Του σταυρός είναι ο βαρύτερος. Εκείνος δε σταυρώθηκε για τις δικές Του αμαρτίες αλλά **για τις δικές μας**, γι' αυτό κι ο
σταυρός Του **είναι ο βαρύτερος**. Εμείς
σταυρωνόμαστε για τις δικές μας αμαρτίες, γι' αυτό κι ο δικός μας σταυρός είναι ελαφρύτερος. **Όταν τα βάσανά μας βρίσκονται**
στο αποκορύφωμά τους, δεν πρέπει να λέμε πως είναι πολύ μεγάλα , πέρα από
κάθε όριο. Ζει Κύριος και γνωρίζει το μέτρο των πειρασμών μας,**δε θα μας αφήσει να υποφέρουμε περισσότερο**

απ’ όσο μπορούμε. Το μέτρο των πειρασμών μας είναι υπολογισμένο τουλάχιστο όσο το μέτρο της μέρας και της νύχτας, ή όσο τα όρια των άστρων στην πορεία τους. **Εντάθηκαν οι πειρασμοί μας; Έγινε βαρύτερος ο σταυρός μας; Η δύναμη του Θεού είναι μεγαλύτερη**, όπως μας βεβαιώνει ο απόστολος: «*Ότι καθώς περισσεύει τα παθήματα του Χριστού εις ημάς, ούτω διά Χριστού περισσεύει και η παράκλησις ημών*» (Β' Κορ. α' 5).

Η παράκλησή μας όμως, πάνω απ’ όλα είναι μεγάλη επειδή μας καλεί ο Κύριος να τον ακολουθήσουμε. «*Ακολουθήτω μοι*», λέει. Γιατί ο Κύριος κάνει την κλήση αυτή σ’ εκείνους που αναλαμβάνουν το σταυρό τους; Πρώτα για να μην πέσουν και τσακιστούν κάτω από το βάρος του. **Η ανθρώπινη ράτσα είναι τόσο οδυνηρά αδύναμη, που κι ο ελαφρύτερος σταυρός φαίνεται βαρύς στο δυνατότερο άνθρωπο, αν τον φέρει χωρίς τη βοήθεια του ουρανού**. Βλέπουμε πως απελπίζονται οι άπιστοι στο ελαφρύτερο χτύπημα. Πως εναντιώνονται στον ουρανό και τη γη με το που θα τους κεντήσει μια καρφίτσα. Πως παραπατούν δεξιά κι αριστερά αβοήθητοι, αναζητώντας κάποια στήριξη και αρωγή στο κενό αυτού του κόσμου· κι όταν ο κόσμος αυτός δεν μπορεί να τους προσφέρει στήριξη και βοήθεια, τότε ισχυρίζονται πως ο κόσμος ολόκληρος δεν είναι παρά ένα κενό απόγνωσης.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Κύριος μας καλεί να τον ακολουθήσουμε. Μόνο αν ακολουθούμε πίσω Του θα μπορούμε να κουβαλάμε το σταυρό μας. **Σ’ Εκείνον θα βρούμε δύναμη, θάρρος και παρηγοριά**. **Θα γίνει σ’ εμάς φως στο σκοτεινό δρόμο μας, υγεία στην αρρώστια, σύντροφος στη μοναξιά, χαρά στους πειρασμούς και πλούτος στην ένδεια**. Το ανεξάντλητο φως του Χριστού μας χρειάζεται για να σβήσει τον πόνο μας και να κρατήσει ζωντανή την ελπίδα μας στο χάραμα της μέρας.

Ο δεύτερος λόγος που ο Κύριος μας καλεί να τον ακολουθήσουμε είναι τόσο σπουδαίος όσο κι ο πρώτος κι έχει να κάνει με τη **θελληματική απάρνηση του εαυτού μας** και την ανάληψη του σταυρού. Πολλοί είναι εκείνοι που έκαναν επίδειξη

κάποιας αυταπάρνησης για ν’ αποκτήσουν μεγαλύτερη φήμη σ’ αυτόν τον κόσμο. Πολλοί είναι αυτοί που έχουν σωρεύσει αμέτρητες δοκιμασίες και βάσανα μόνοι τους, μόνο για να κερδίσουν το θαυμασμό και τον έπαινο των ανθρώπων. Πολλοί, κυρίως ανάμεσα στους ειδωλολάτρες, το έχουν κάνει αυτό κι άλλοι το κάνουν μέχρι σήμερα, για ν’ αποκτήσουν μεγαλύτερες μαγικές δυνάμεις κι έτσι να επιβληθούν στους άλλους, να βλάψουν ή να ωφελήσουν αυτούς που θέλουν. Κι όλ’ αυτά από μια μάταιη πλεονεξία κι επιθυμία για κυριαρχία.

Τέτοια αυταπάρνηση δεν είναι αληθινή, είναι **φιλαυτία**. Τέτοιος σταυρός δεν οδηγεί στην ανάσταση και τη σωτηρία αλλά σε πλήρη όλεθρο. Είναι σα να παραδίδεται κάποιος στα χέρια του σατανά. **Εκείνος όμως που αναλαμβάνει το σταυρό του κι ακολουθεί το Χριστό, ελευθερώνεται από την έπαρση και την αλαζονεία, από τη φιλαυτία κι από κάθε επιθυμία για εγκόσμια δόξα και κέρδος**. Όπως ο άρρωστος άνθρωπος παίρνει πικρά φάρμακα, όχι για να δείξει στους άλλους πως μπορεί να τα καταπιεί, αλλά για την αποκατάσταση της υγείας του, έτσι κι ο αληθινός χριστιανός απαρνιέται τον εαυτό του, δηλαδή απαλλάσσεται από την άρρωστη ύπαρξή του, αναλαμβάνει το σταυρό του σαν πικρό και σωστικό φάρμακο κι **ακολουθεί το Χριστό**, το θεραπευτή και σωτήρα του. Κι αυτό όχι για ν’ αποσπάσει τον έπαινο και τη δόξα των ανθρώπων, αλλά για να σώσει την ψυχή του από τον παραλογισμό της ζωής αυτής κι από το σκουλήκι και το πυρ της μέλλουσας ζωής.

«*Ος γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ος δ’ άν απολέση την εαυτού ψυχήν ένεκεν εμού και του ευαγγελίου, ούτος σώσει αυτήν*» (Μάρκ. η' 35). **Όποιος θέλει να σώσει την επίγεια ζωή του, αυτός θα χάσει την αιώνια και μακαρία ζωή. Όποιος όμως αψηφήσει και θυσιάσει τη ζωή του αυτή για μένα και το ευαγγέλιο, αυτός θα σώσει τη μέλλουσα ζωή και μακαριότητά του**.

Αυτά είναι σκληρά λόγια, αδυσώπητα. Αυτή είναι μια φωτιά που γυρεύει να κατακάψει τον παλιό άνθρωπο ως τις ρίζες του, ν’ αφανίσει τις ίδιες τις ρίζες. Ο Χριστός δεν ήρθε απλά για ν’ αναμορφώσει τον κόσμο, αλλά να τον ανακατασκευάσει, **να φέρει καινούργια ζωή**. Να ρίξει το παλιό σίδερο στη φωτιά και να το σφυρηλατήσει από την αρχή. **Δεν είναι αναμορφωτής, αλλά**

ο Δημιουργός. Δεν είναι επιδιορθωτής, αλλά υφαντής. Όποιος θέλει να διατηρήσει ένα παλιό και σκουληκοφαγωμένο δέντρο, θα το χάσει. Μπορεί να κάνει ό,τι μπορεί για να το περιποιηθεί εξωτερικά, να το ποτίσει, να το περιφράξει και να του ρίξει λίπασμα, το σκουλήκι όμως θα το τρώει εσωτερικά. Το δέντρο θα σαπίσει σιγά σιγά και θα πέσει.

Εκείνος που κόβει ένα σκουληκοφαγωμένο δέντρο και το ρίχνει στη φωτιά μαζί με τα σκουλήκια και μετά φροντίζει τα μικρά κλαδάκια που ξεφυτρώνουν από τη ρίζα και τα προστατεύει από τα σκουλήκια, αυτός θα σώσει το καινούργιο δέντρο. Αυτός που προσπαθεί να διατηρήσει την παλιά ψυχή, που είναι φαγωμένη και φθαρμένη από την αμαρτία, θα τη χάσει, γιατί ο Θεός δεν επιτρέπει σε τέτοια ψυχή να παρουσιαστεί μπροστά Του. Κι ό,τι δεν παρουσιάζεται ενώπιον του Θεού, είναι σα να μην υπάρχει. Εκείνος λοιπόν που χάνει την παλιά ψυχή του, θα κερδίσει τη νέα ψυχή, την *γεγεννημένην εκ του πνεύματος* και νυμφευμένη με το Χριστό.

Η ψυχή στην ουσία είναι ταυτόσημη με τη ζωή. Διαβάζουμε στο ευαγγέλιο: *Ος γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι και ος δ' αν απολέσει την εαυτού ψυχήν ένεκεν εμού και του ευαγγελίου, ούτος σώσει αυτήν*. Και στις δύο περιπτώσεις η λέξη ψυχή σημαίνει τη ζωή. **Εκείνος που θέλει να σώσει τη θνητή ζωή του με κάθε θυσία, αυτός θα χάσει και τις δύο ζωές, και τη θνητή και την αθάνατη**. Τη θνητή επειδή, όσο κι αν κατορθώσει να επιμηκύνει τη ζωή του στη γη, τελικά θα τη χάσει με το θάνατο. Αλλά θα χάσει και την αιώνια ζωή, αφού δεν έκανε τίποτα γι' αυτήν, δεν υπόφερε τίποτα. Εκείνος που αγωνίζεται να κερδίσει την αθάνατη ζωή με το Χριστό, αυτός θα τη λάβει και θα τη διατηρήσει στην αιωνιότητα, μ' όλο που θα χάσει την πρόσκαιρη, τη θνητή ζωή.

Ο άνθρωπος ίσως χάσει την πρόσκαιρη θνητή ζωή του για το Χριστό και το ευαγγέλιο αν, σε περίπτωση ανάγκης, θυσιαστεί και πεθάνει ως μάρτυρας για το Χριστό και το άγιο ευαγγέλιό Του· ή αν περιφρονήσει την παρούσα ζωή ως αμαρτωλή κι ασήμαντη και προσφέρει τον εαυτό του με όλη του την ψυχή και τη δύναμη στο Χριστό, αν μπει στην υπηρεσία Του, παραδίδοντας τα πάντα σ' Εκείνον και προσδοκώντας τα πάντα απ' Αυτόν. Είναι πιθανό ο άνθρωπος να χάσει την ψυχή του, τη ζωή του, με την αυτοκτονία ή με τη θυσία του γι' άσκοπα πράγματα, για παράδειγμα πάνω σε μια φιλονικία ή διαφωνία. Σ' αυτόν δεν ισχύει η υπόσχεση ότι θα σώσει την ψυχή (ζωή) του, γιατί

διευκρινίζεται:
ένεκεν
εμού και του ευαγγελίου. **Ο**
Χριστός και το ευαγγέλιο είναι ασυγκρίτως ανώτερα από την ψυχή μας .
Είναι ο
μεγαλύτερος πλούτος τόσο στο χρόνο όσο και στην αιωνιότητα. Δεν υπάρχει
άνθρωπος που θα δίσταζε να θυσιάσει τα πάντα για τα παντοτεινά αυτά αγαθά.

Γιατί ο Χριστός προσθέτει και του ευαγγελίου; Δεν
είναι αρκετό αυτό το ένεκεν εμού; Όχι,
δεν είναι. Ο Κύριος είπε ένεκεν εμού και του ευαγγελίου **για να διευρύνει τους λόγους που έχει να θυσιαστεί κανείς και να ζήσει**
εν Θεώ. **Για ν' αυξήσει τον αριθμό των**
σεσωσμένων. Σώζεται εκείνος που χάνει τη ζωή του για τον ζώντα και αθάνατο Χριστό. Εκείνος επίσης σώζεται, που χάνει τη ζωή του για τα έργα του Χριστού στον κόσμο, για την αγία διδασκαλία Του. Τέλος σώζεται εκείνος που χάνει τη ζωή του για
μια μόνο εντολή του Χριστού, για έναν απλό λόγο Του. Ο Κύριος είναι ο Νομοθέτης της ζωής. Όποιος θυσιάζεται για το Νομοθέτη, θυσιάζεται και για το νόμο Του. Και αντίστροφα, εκείνος που θυσιάζεται για τους νόμους Του, θυσιάζεται και για Εκείνον.
Ταυτίζοντας τον Εαυτό Του με τα έργα και
τη διδασκαλία Του, ο Κύριος διευρύνει τη δυνατότητα της σωτηρίας σε πολλούς.

«*Τί γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τον κόσμον όλον, και ζημιωθή την ψυχήν αυτού; ή τί δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;*» (Μάρκ. η' 36 - 37). Τί θα ωφεληθεί ο άνθρωπος αν κερδίσει όλον τον κόσμο, αλλά χάσει την ψυχή του; Ή τί αντάλλαγμα μπορεί να δώσει ο άνθρωπος για την ψυχή του;

Τα λόγια αυτά ρίχνουν
περισσότερο φως στα προηγούμενα. Από αυτά προκύπτει ότι ο Κύριος θεωρεί πως**η ψυχή του ανθρώπου αξίζει περισσότερο από τον**
κόσμο ολόκληρο. Από αυτά προκύπτει επίσης τι είδους ψυχή πρέπει να χάσει ο άνθρωπος για να κερδίσει την ψυχή του: να χάσει την καταρρακωμένη ψυχή, εκείνην που είναι βουτηγμένη στον κόσμο, που την έχει γονατίσει ο κόσμος, που είναι δουλωμένη στον κόσμο. Όταν ο άνθρωπος χάσει τέτοια λεγόμενη «ψυχή», τότε θα σώσει
την πραγματική ψυχή του. **Αν απορρίψει την**
απατηλή ζωή, θα κερδίσει την αληθινή.

Ποιά η ωφέλεια αν κερδίσει κανείς τον κόσμο ολόκληρο,

όταν ο κόσμος αυτός είναι προορισμένος για καταστροφή, και να βλάψει την ψυχή
του, που είναι προορισμένη για την αιωνιότητα; Ο κόσμος πλησιάζει προς το τέλος του. Στο τέλος θ'
αποβληθεί σαν ένα σκωροφαγωμένο ρούχο. Οι αληθινές ψυχές, αυτές που αγαπούν το Χριστό, θα πετάξουν τότε στη βασιλεία της αιώνιας νεότητας. Το τέλος του κόσμου θα σημάνει την έναρξη μιας νέας ζωής για την ψυχή. Τί αξίζει τότε για τον άνθρωπο ολόκληρος ο κόσμος, όταν σύντομα θα χωριστεί απ' αυτόν, όταν ο κόσμος ολόκληρος στο όχι και τόσο μακρινό μέλλον θα αποσυντεθεί και θα εξαφανιστεί σαν όνειρο που πέρασε; Σε τί θα του χρησιμεύσει ένα αβοήθητο κουφάρι; Τί αντάλλαγμα αξίζει να δώσει για την ψυχή του;

Προσέξτε! **Ακόμα κι αν ολόκληρος ο κόσμος ανήκε στον**
άνθρωπο, ο Κύριος δε θα τον δεχόταν ως αντάλλαγμα της ψυχής του. Μα ο κόσμος δεν ανήκει στον άνθρωπο, αλλά στο Θεό. Ο Θεός τον έφτιαξε και τον παρέδωσε στον άνθρωπο για χρήση, για χάρη ενός μεγαλύτερου αγαθού, μεγαλύτερου και
πολυτιμότερου από τον κόσμο. Το μεγαλύτερο δώρο που ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο είναι **η κατ' εικόνα Του ψυχή**. Και το
μέγιστο αυτό δώρο θα το ζητήσει πίσω όταν ο ίδιος ευδοκήσει. Ο άνθρωπος δεν μπορεί
να επιστρέψει τίποτα στο Θεό στη θέση της ψυχής του. Η ψυχή είναι ο βασιλιάς, όλα τ' άλλα είναι δούλοι. Ο Θεός δε θα δεχτεί ένα δούλο στη θέση του βασιλιά, ούτε κάτι θνητό στη θέση του αθάνατου.

Τί αντάλλαγμα μπορεί να
δώσει ο αμαρτωλός για την ψυχή του; Εφόσον ο άνθρωπος εξακολουθεί να ζει σωματικά στον κόσμο γοητεύεται απ' αυτόν, πιστεύει πως ο κόσμος είναι πολύτιμος. Όταν όμως χωρίζεται από το σώμα, συνειδητοποιεί πως χωρίς το Θεό και την ψυχή δεν υπάρχει τίποτα που ν' αξίζει. **Μα**
είναι πολύ αργά. Τότε δεν μπορεί να σκεφτεί να δώσει κάτι αντάλλαγμα για την ψυχή του. Πόσο δυσχερής είναι η θέση της αμαρτωλής ψυχής όταν ανακαλύπτει πως όλα όσα την έδεναν με το Θεό και τον κόσμο έχουν τώρα διαρραγεί, πως τώρα είναι γυμνή και άμοιρη στον πνευματικό κόσμο! Σε ποιόν μπορεί να κραυγάσει για βοήθεια;
Ποιό όνομα μπορεί να επικαλεστεί; Από ποιό άκρο ιματίου μπορεί να πιαστεί καθώς πέφτει μέσα στην ατέλειωτη και αιώνια άβυσσο;

Ευλογημένοι είναι εκείνοι
που σ' αυτή τη ζωή αγάπησαν το Χριστό κι έμαθαν να επικαλούνται το όνομά Του μέρα και νύχτα, μαζί με την ανάσα και το χτύπο της καρδιάς τους. Πάνω από την άβυσσο θα γνωρίζουν ποιον πρέπει να καλέσουν για βοήθεια. **Θα ξέρουν ποιο**

όνομα να επικαλεστούν. Θα ξέρουν από ποιο άκρο ιματίου
να πιαστούν. Εκείνοι θα βρίσκονται πραγματικά εκτός κινδύνου, θα καλύπτονται κάτω από τις φτερούγες του αγαπημένου τους Κυρίου.

Εδώ τώρα έχουμε το
σπουδαιότερο λόγο που πρέπει να φοβούνται εκείνοι που σ' αυτή τη ζωή δεν έχουν επίγνωση του φόβου της αμαρτίας.

Είπε ο Κύριος: «*Ος γαρ εάν επαισχυνθή με και τους εμούς*
λόγους εν τη γενεά ταύτη τη μοιχαλίδι και αμαρτωλώ, και ο υιός του ανθρώπου επαισχυνθήσεται
αυτόν όταν έλθη εν τη δόξη του πατρός αυτού μετά των αγγέλων των αγίων»
(Μάρκ. η' 38). **Εκείνος που θα δειλιάσει,**
θα ντραπεί και θ' αρνηθεί εμένα και τους λόγους μου σ' αυτήν την αποστατημένη
κι αμαρτωλή γενιά, αυτόν κι ο υιός του ανθρώπου δε θα τον λυπηθεί και θα τον αποκηρύξει
όταν έρθει με τη δόξα του Πατέρα Του, συνοδευόμενος από τους αγίους αγγέλους
Του.

Ακούστε τα αυτά όλοι οι
πιστοί. Μην υπερεκτιμάτε την αγάπη του Θεού. Το έλεός Του θα το δώσει και στους αμετανόητους βλάσφημους μόνο σ' αυτή τη ζωή. **Στην τελική Κρίση, τη θέση του ελέους θα την καταλάβει η δικαιοσύνη**.
Ακούστε τα αυτά όλοι εσείς που πλησιάζετε καθημερινά τον αναπόφευκτο θάνατο. Ακούστε
τα και τηρήστε τα στην καρδιά και την ψυχή σας. Τα λόγια αυτά δεν τα είπε
εχθρός σας, αλλά ο μεγαλύτερος φίλος σας. **Τα**
ίδια αυτά χείλη που πάνω στο σταυρό συχώρεσαν τους εχθρούς Του, διατύπωσαν κι αυτά
τα φοβερά αλλά δίκαια λόγια. **Εκείνον**
που ντρέπεται να ομολογήσει το Χριστό σ' αυτόν τον κόσμο, θα τον ντρέπεται κι ο
Χριστός στο τέλος του κόσμου. Αυτόν που ντρέπεται να ομολογήσει το Χριστό μπροστά
στους αμαρτωλούς, θα τον αγνοήσει κι ο Χριστός μπροστά στους αγγέλους Του. Σε
τί θα υπερηφανεύεσαι, άνθρωπε, αν ο Χριστός σε αγνοήσει; **Αν ντρέπεσαι τη ζωή, σημαίνει πως υπερηφανεύεσαι στο θάνατο**. Αν ντρέπεσαι
στην αλήθεια, υπερηφανεύεσαι στα ψέμματα. Αν ντρέπεσαι στην αγάπη,
υπερηφανεύεσαι στην κακία. Αν ντρέπεσαι στη δικαιοσύνη, υπερηφανεύεσαι στην

αδικία.
Αν ντρέπεσαι να υποφέρεις στο σταυρό, σημαίνει ότι υπερηφανεύεσαι στην ειδωλολατρική
ανοσιότητα. Αν ντρέπεσαι την αθανασία, υπερηφανεύεσαι στη φθορά του θανάτου και
του τάφου.

Μπροστά σε ποιόν ντρέπεσαι το Χριστό; Σε κάποιον
καλλίτερο από το Χριστό; Όχι,
καλλίτερος από το Χριστό δεν υπάρχει. Αυτό σημαίνει πως θα ντρέπεσαι μπροστά σε κάποιον που είναι κατώτερος από το Χριστό. Ντρέπεσαι τον πατέρα σου μπροστά σε μια
αρκούδα; Μήπως κάποια κόρη ντρέπεται για τη μητέρα της μπροστά σε μιαν αλεπού; Γιατί τότε ντρέπεσαι τον πανάγαθο μπροστά στον κακό, τον Πάναγνο μπροστά στον αμαρτωλό, τον παντοδύναμο μπροστά στον ανίσχυρο, τον παντογνώστη μπροστά στον ανόητο;
Γιατί ντρέπεσαι το μεγαλοδύναμο Κύριο μπροστά σε μια αισχρή κι αμαρτωλή γενεά;
Μήπως επειδή η γενεά αυτή χορεύει διαρκώς
μπροστά στα μάτια σου, ενώ ο Κύριος είναι αόρατος; Περίμενε λίγο, λίγο ακόμα,
κι ο Κύριος θα εμφανιστεί ένδοξος ανάμεσα στα νέφη των αγγέλων, κι η γενεά αυτή θα εξαφανιστεί κάτω από τα πόδια Του, θα σκορπιστεί όπως η σκόνη μπροστά στο δυνατό άνεμο. Τότε θα ντραπείς πραγματικά, όχι για τον ένδοξο Κύριο, μα για
σένα. Μα **η ντροπή σου τότε δε θά 'χει καμιά**
αξία. **Είναι καλύτερα να ντραπείς τώρα,**
όσο η ντροπή μπορεί ακόμα να βοηθήσει. Να ντραπείς για όλα μπροστά στο Χριστό, όχι
για το Χριστό μπροστά σε όλα.

Γιατί είπε ο Χριστός *εμέ και τους εμούς λόγους*; Όποιος
ντρέπεται Εμένα, σημαίνει όποιος αμφιβάλλει για τη θεότητά Μου, για τη θεία Μου ενσάρκωση από την αγία Παρθένο, για τα σταυρικά Μου πάθη και την Ανάστασή Μου, για
την πτωχεία Μου σ' αυτόν τον κόσμο και για την αγάπη μου προς τους αμαρτωλούς. Όποιος
ντρέπεται για τους λόγους Μου, σημαίνει όποιος αμφιβάλλει για το ευαγγέλιο ή αρνιέται τη διδασκαλία Μου, όποιος διαστρέφει τους λόγους Μου και με την αίρεση προκαλεί σύγχυση ανάμεσα στους πιστούς, όποιος φέρεται αλαζονικά στην αποκάλυψη
και τη διδασκαλία Μου και την αντικαθιστά με άλλες, δικές του διδαχές ή όποιος κρύβεται σκόπιμα και δεν ομολογεί τα λόγια Μου μπροστά στους ισχυρούς αυτού του κόσμου. Αυτός θα νιώσει και τη δική Μου ντροπή, και το δικό του φόβο.

Τα λόγια του Χριστού είναι μια ζωντανή διαθήκη στον κόσμο, όπως είναι και τα πάθη Του, το Σώμα και το Αίμα Του . Ο Κύριος δε διαχωρίζει τα λόγια Του από τον Εαυτό Του, δε δίνει μικρότερη αξία σ' αυτά απ' ό,τι στο Πρόσωπό Του.**Ο λόγος Του είναι αχώριστος από τον Εαυτό του**.
Ο λόγος του έχει την ίδια δύναμη με το Πρόσωπό Του, γι' αυτό και είπε στους αποστόλους Του: «*Ήδη υμείς καθαροί έστε διά τον λόγον ον λελάληκα υμίν*» (Ιωάν. ιε' 3). Με το λόγο Του καθάριζε τις ψυχές, θεράπευε τους αρρώστους, έδιωχνε τα πονηρά πνεύματα και ανάσταινε τους νεκρούς.
Ο λόγος Του είναι δημιουργικός, καθαρτικός και ζωογόνος. Γιατί τότε να ηχεί περίεργο αυτό που ακούμε στο ευαγγέλιο, «*και Θεός ην ο Λόγος*» (Ιωάν. α' 1);

Ο Κύριος αποκαλεί τη γενεά αυτή μοιχαλίδα με την ευρύτερη έννοια του όρου. Έτσι είχαν αποκαλέσει κι οι παλιοί προφήτες τη λατρεία των ψεύτικων θεών (βλ. Ιεζ. κγ' 37). Όποιος αφήνει τη δική του σύζυγο και ακολουθεί άλλη γυναίκα είναι μοιχός. Όποιος ξεχνά τον ζώντα Θεό και προσκυνά τον κτιστό κόσμο, είναι κι αυτός μοιχός. Όποιος εγκαταλείπει την πίστη του στον Κύριο και πιστεύει σε ανθρώπους κι όποιος απαρνιέται την αγάπη του προς το Θεό και την μεταφέρει σε ανθρώπους και σε αντικείμενα, διαπράττει μοιχεία. Με λίγα λόγια, όλες οι αμαρτίες που χωρίζουν την ψυχή σου από το Θεό και την προσκολλούν σε κάτι ή σε κάποιον μακριά από το Θεό, μπορούν να χαρακτηριστούν με το γενικό όρο της μοιχείας, γιατί όλες φέρουν τα σημάδια του μοιχού άντρα ή της μοιχαλίδας γυναίκας. Όποιος επομένως ντρέπεται για το Χριστό, τον Κύριο, το Νυμφίο της ψυχής του ανθρώπου, μπροστά σε μια τέτοια μοιχαλίδα γενεά, μοιάζει πραγματικά με τη νύφη που ντρέπεται μπροστά σε ακόλαστους ανθρώπους για το μνηστήρα της. Ο Κύριος δε μιλάει μόνο για αμαρτωλή γενεά, αλλά για γενεά μοιχαλίδα και αμαρτωλή. Γιατί; **Για να κάνει ειδική αναφορά και καταγγελία της μοιχείας**. Με τη λέξη «μοιχεία» υπονοούνται εδώ οι σοβαρότερες, οι πιο απεχθείς και θανάσιμες αμαρτίες, που συχνά ξεστρατίζουν τον άνθρωπο από την πίστη του Χριστού, από την αυταπάρνηση, από το σταυρό του και την αναγέννησή του.

Προσέξτε τώρα πως τελειώνει το σημερινό ευαγγέλιο: «*Αμήν*

λέγω υμίν, εισί τινες των ώδε εστηκότων, οίτινες ου μη γεύσωνται θανάτου, έως αν ίδωσι την βασιλείαν του Θεού εληλυθυίαν εν δυνάμει» (Μάρκ. θ’ 1). Αλήθεια σας λέω, σας διαβεβαιώνω, πως μερικοί απ’ αυτούς που βρίσκονται εδώ τώρα, δε θα γνωρίσουν θάνατο, προτού δουν τη βασιλεία του Θεού νά ’ρχεται δυναμικά.

Από μια πρώτη άποψη θά
’λεγε κανείς πως τα λόγια αυτά δε συνδέονται με τα προηγούμενα. Η συνοχή τους όμως είναι σαφής. Αυτό είναι ένα θαυμάσιο τελείωμα.**Ο Κύριος δε θ’ αφήσει τους πιστούς Του απαρηγόρητους**. Αφού τους καλεί
ν’ αναλάβουν το σταυρό τους, ν’ απαρνηθούν τον εαυτό τους και τη ζωή τους· κι αφού
τους απειλεί με φοβερές τιμωρίες σε περίπτωση που ντραπούν να ομολογήσουν Εκείνον και τους λόγους Του, ο Κύριος τώρα κάνει να εμφανιστεί στον ουρανό ένα ουράνιο τόξο μετά την καταιγίδα. **Σπεύδει**
να μιλήσει για ανταπόδοση σε κείνους που τον υπακούνε και τον ακολουθούν
κουβαλώντας το σταυρό τους. Η ανταμοιβή θα δοθεί σε κάποιους πριν από το τέλος του κόσμου και την τελική κρίση, πριν ακόμα κι από το τέλος της ζωής τους στη γη. Αυτοί δε θα γευτούν το θάνατο *έως*
αν ίδωσι την βασιλείαν του Θεού εληλυθυίαν εν δυνάμει.

Πόσο σοφός είναι ο Κύριος στο
κήρυγμά Του! **Ποτέ δε μιλάει για καταδίκη**
χωρίς ταυτόχρονα ν’ αναφέρει και ανταμοιβή. Δεν κατακρίνει χωρίς να επαινέσει, δεν οδηγεί τον άνθρωπο σε δρόμο γεμάτο αγκάθια χωρίς να μνημονεύσει τη
χαρά που τον περιμένει στο τέλος του δρόμου. **Δεν απειλεί χωρίς να παρηγορήσει**. Δεν αφήνει να καλυφθεί ο ουρανός από
μαύρα σύννεφα χωρίς να δείξει ξανά το λαμπρό ήλιο και το κάλλος του ουράνιου τόξου.

Ποιοί είναι αυτοί που δε θα γευτούν θάνατο προτού δουν
τη βασιλεία του Θεού νά ’ρχεται δυναμικά; Ο Κύριος, που μιλούσε στους μαθητές Του μα και σ’ ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων,
είπε: «*εισί τινες των ώδε εστηκότων*».
Είναι μερικοί απ’ αυτούς που τώρα βρίσκονται εδώ, ανάμεσά μας.**Ποιούς εννοεί, επομένως;**

Πρώτα εννοεί εκείνους που
έχουν τηρήσει την εντολή Του ν’ απαρνηθούν τον εαυτό τους και ν’ αναλάβουν το σταυρό τους. Αυτοί, αν και ζουν σ’ αυτόν τον κόσμο, θα νιώσουν μέσα τους τη δύναμη της βασιλείας του Θεού. Το Πνεύμα του Θεού θα τους επισκιάσει, θα τους

καθαρίσει και θα τους αγιάσει, θα τους ανοίξει τις πύλες των μυστηρίων του ουρανού,
όπως έγινε αργότερα στον πρωτομάρτυρα Στέφανο και στους αποστόλους. Δεν είδαν τη
βασιλεία του Θεού δυναμικά οι απόστολοι την ημέρα της Πεντηκοστής, τη στιγμή που
έλαβον δύναμιν εξ ύψους; Κι ο
Στέφανος «*υπάρχων πλήρης Πνεύματος*
Αγίου, ατενίσας εις τον ουρανόν είδε δόξαν Θεού» (Πράξ. ζ' 55). Ο
ευαγγελιστής Ιωάννης δεν είδε τη βασιλεία του Θεού πριν από το σωματικό του θάνατο;
Ο απόστολος Παύλος δεν ανέβηκε ως τον τρίτο ουρανό προτού γευτεί θάνατο; Ας αφήσουμε
όμως τους αποστόλους κατά μέρος. Ποιός ξέρει πόσοι από κείνους που
παρακολουθούσαν και άκουγαν τον Κύριο ένιωσαν τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος και
είδαν τη βασιλεία του Θεού νά ’ρχεται προτού εγκαταλείψουν τον κόσμο αυτό;

Εκτός όμως από την
ερμηνεία αυτή, κάποιοι ευαγγελικοί σχολιαστές δίνουν στα παραπάνω λόγια του Χριστού
διαφορετική ερμηνεία. **Εκτιμούν ότι τα**
λόγια αυτά του Σωτήρα μας αναφέρονται στους τρεις αποστόλους, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο
και τον Ιωάννη, που λίγο καιρό αργότερα είδαν τον Κύριο να μεταμορφώνεται στο
όρος Θαβώρ και να συνομιλεί με τον Ηλία και το Μωυσή . Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία
πως η ερμηνεία αυτή είναι σωστή, μα δεν αποκλείει και την άλλη. Οι τρεις
απόστολοι σίγουρα είδαν τη βασιλεία του Θεού δυναμικά στο όρος Θαβώρ, όταν ο
Κύριος Ιησούς εμφανίστηκε με την ουράνια δόξα Του, ενώ από τον άλλο κόσμο
εμφανίστηκαν ο Μωυσής κι ο Ηλίας, ο ένας στα δεξιά κι ο άλλος αριστερά Του. Δεν
πρέπει όμως να πιστεύουμε πως αυτή ήταν η μοναδική περίπτωση που άνθρωποι
θνητοί είδαν τη βασιλεία του Θεού νά ’ρχεται δυναμικά. Το περιστατικό του όρους
Θαβώρ ήταν πραγματικά εκθαμβωτικό, μα δεν αποκλείει τις αμέτρητες άλλες
περιπτώσεις θνητών ανθρώπων που είδαν σ’ αυτή τη ζωή, αν και με διαφορετικό
τρόπο, τη βασιλεία του Θεού δυναμικά και ένδοξα.

Αν το επιθυμούμε, μπορούμε
κι εμείς να δούμε τη βασιλεία του Θεού νά ’ρχεται «*εν δυνάμει και δόξη*» προτού γευτούμε το σωματικό θάνατό μας. Οι
συνθήκες με τις οποίες θα μας αποκαλυφτεί ξεκαθαρίζονται στο σημερινό ευαγγέλιο.

Ας αγωνιστούμε να νεκρώσουμε την παλιά μας ψυχή, την αμαρτωλή ζωή μας. Ας μάθουμε
πως είναι προτιμότερο και πιο σπουδαίο στον άνθρωπο να σώσει την ψυχή του παρά να
κερδίσει τον κόσμο ολόκληρο. Έτσι θ' αξιωθούμε με το έλεός Του να δούμε τη βασιλεία του Θεού, μεγάλη σε δύναμη κι ασύγκριτη σε δόξα, εκεί που οι άγγελοι μαζί με τους αγίους δοξολογούν μέρα και νύχτα τον Ζώντα Θεό, τον Πατέρα, τον Υιό και το Αγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Πηγή: «Καιρός Μετανοίας» Ομιλίες Β', Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Επιμέλεια – Μετάφραση – Κεντρική διάθεση: Πέτρος Μπότσης)
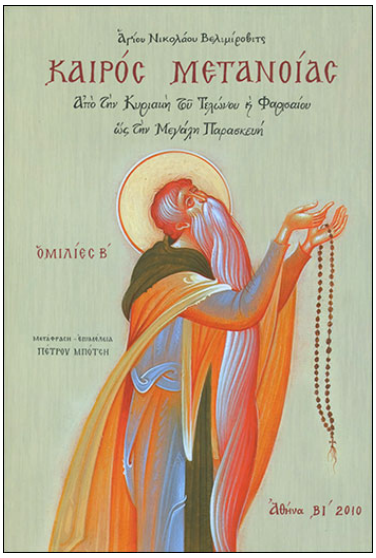
Συνιστούμε ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες της ιστοσελίδος μας το εξαιρετικό βιβλίο με τις ομιλίες του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς: